

Umudum Olur Musun

– C. ÖZANAÇ · 04 Temmuz 2013

Bir şiir yaz diyorsun ya bana,
Bana, beni anlat diyorsun ya,
Benim lisanımın lügatında,
Seni anlatmaya yetecek kadar cümlem yok..

Önce beni dinle istersen,
Yani, görmek istersen,
Birde benim gözlerimden bak,
Önce bana, sonra kendine,
Ve hayata...
Ben olmayı başarabilirsen,
Hadi o zaman çık gel,
O zaman çık karşıma..

Benim ağacımın dalları kırık,
Rüzgar değmemiş tek bir dalım yok..
Her fırtınada alabora olmuş kağıttan kayığım,
Tutulmamış vaadlerden, insanlığın dışındayım
Kaybedeli çok oldu insanlığımı;
Artık vahşi bir hayvanım...
Görebiliyor musun?

Şimdi dinle;
Beni anlat diyorsun ya bana,
Kalemim lâl, dilim lâl,
Şahit olsun ki gökyüzündeki ay,
Anlamsız kalıyor mısralar...

Hani sorsalar ne renkti gözleri,
Bilmiyorum ki;
Böyle bir yudum çay gibi,
Öyle ya hiç yakından görmedim ki...
Hani deseler ki;
Neye benzer kokusu,
Yaklaşmadım hiç ama,

Rüzgar söylemişti geçen gün, sanki babam gibi...
Boyu, posu kaşı, kipriği
Ne fark eder ki;
Yaklaşamadım hiç ama,
Çok yakından gördüm yüreğini,
Sanki biraz ben gibi...

Yani ben biraz sen gibiyim,
Sen biraz ben gibi...
Anlatabildim mi seni sana bilmem ama,
Şimdi ben soruyorum sana
Dinle;

Ben, sen gibiyim, ya sen ben olur musun?
Ben, durulmak istemeyen bir nehir,
Sen üzerimdeki virane sal olur musun?
Açsam diyorum, yüreğimin tüm kapılarını sana
Sen içeri süzülen sevdam olur musun?
Ben kaybetmiştim ışığımı, gecemin aydınlığı olur musun?
Yarına çıkmaya hevesim yok, bir parçacık umudum olur musun?
Canan Özanaç